

Každému s byt jen poyrchní znalostí ság je jasné, že Ásatrú je s moderním liberalismem neslučitelné.

Autor: Collin Cleary

Věnováno Georgi Hockingovi

1. Úvod

Otázka, zda existuje spojitost mezi Ásatrú a bílým nacionalismem je mezi vyznavači Ásatrú už mnoho let zdrojem kontroverze. Pro mě je však odpověď jasná. Ásatrú a bílý nacionalismus jsou dle mě spjaty natolik nerozlučně, že zastávat Ásatrú a zároveň odmítat bílý nacionalismus považuji za osudový rozpor (skutečně osudový, nikoli pouze vážný nedostatek v logickém slova smyslu).

Než se pustím dále, rád bych vymezil několik pojmů. Pro nezasvěcené: Ásatrú označuje náboženství lidí, věřících v předkřesťanské germánské bohy, předně v Ódhinna (proto se někdy mluví o odinismu). Termín Ásatrú užívám, protože jednoslovného termínu je zjevně třeba a tento se nezdá o nic horší než jiné.

Za „bílý nacionalismus“ označuji hnutí, které uznává bělochy – tedy lidi evropského původu – za svébytný národ či rasu, s vlastními národními zájmy, o jejichž ochranu a prosazování usiluje. Hlavním zájmem bělochů (a všech ostatních skupin) je jejich biologické přežití a zachování svébytné kultury. Bílí nacionalisté soudí, že běloši mají právě takové právo ochraňovat a prosazovat své zájmy jako kterákoliv jiná skupina.

Je však zjevné, že hnutí vzniklo jako reakce na ústřední poselství kulturního a politického establishmentu, který Evropany zrazuje před prosazováním vlastní skupinových zájmů. Jiné rasové a etnické tak pochopitelně činit mohou – když je ale Evropané chtějí následovat, jde o „rasismus“. Tento dvojité standard je nedílnou součástí obecně protizápadního a protibělošského ducha postupujícího americká i evropská média, akademické instituce i politiku. Bílý nacionalismus se stal nezbytným v důsledku skutečného ohrožení bílých zájmů.

Běloši měli na vzniku tohoto ohrožení samozřejmě nemalý podíl. Kromě pozoruhodně pasivní a trpělivé tolerance otevřeně nepřátelských osob i ideologií se Evropané také oddali vidině tzv. „dobrého života“, jehož obsahem má být nejen individualismus a hédonismus, ale také oproštění se od povinnosti přivést na svět novou generaci. Výsledkem toho bělošská míra porodnosti prudce upadla a tak Evropané vstoupili na cestu ke statusu menšiny a ztrátě kontroly nad vlastními domovinami jak v Americe, tak Evropě.

Navzdory tomu, jak bílý nacionalismus vykresluje jeho odpůrci, není prvotním motivem tohoto

hnutí nenávidět k jiným skupinám; správný bílý nacionalista také není povinen nenávidět barevné a přát jim jen to nejhorší. Musí si však přiznat, že zájmy naší skupiny se někdy mohou střetnout se zájmy skupiny jiné. V takových případech nám logika bílého nacionalismu velí upřednostnit vlastní zájmy místo masochistického upřednostnění zájmů jiné skupiny (což je ovšem od bělochů – na rozdíl od jiných skupin – vyžadováno). Bílý nacionalismus tak neradí Evropanům nic jiného, než následovat všechny ostatní skupiny v upřednostňování vlastních zájmů.

Použiju známý příklad: Američtí černoši jasně viděli **prezidentské volby 2008** optikou „My“ vs. „Oni“. A tak 96% z nich dalo hlas Baracku Obamovi, což mainstreamová média považovala za tak samozřejmé, že se ani neobtěžovala s komentářem. Když ovšem na druhé straně vyšlo najevo, že 55% bělošských hlasů šlo pro Johna McCaina, mnozí to označili za „rasismus“. Evropané přišli s konceptem utopické post-rasové společnosti, kde neexistuje myšlení v kontextu skupinových zájmů – je na čase, aby se vrátili do reality a uvědomili si nemožnost existence podobné společnosti. Pokud tedy neevropské etnické skupiny trvají na myšlení a jednání na základě skupinových zájmů, musíme je následovat.

Výše uvedené píší jako jednoduché, čestné a přesné shrnutí povahy bílého nacionalismu. Proč s ním však musí být Ásatrú spojováno? Proč nemůže zůstat apolitickým náboženstvím?

2.Ásatrú jako etnické náboženství

Začněme velmi jednoduchým bodem: Ásatrú je založeno na etnicitě, nikoli na vyznání víry. Etnické náboženství lze jednoduše definovat jako víru specifického národa či etnicity. Jako skvělé případy takových náboženství mohou posloužit judaismus či hinduismus. Člověk se členem náboženské skupiny stává jednoduše narozením.

Náboženství založená na vyznání víry nejsou určena etnickou identitou, ale – jak naznačuje sám termín – právě vyznáním víry (krédem). Tři největší z těchto náboženství jsou islám, křesťanství a buddhismus. Protože u těchto věr není kladen důraz na etnicitu, ale dané vyznání, jsou náboženství tohoto druhu univerzalistická – tj. přijímají stoupence všech původů a ras. Na druhé straně etnická náboženství patří k danému lidu, a tak zpravidla nepřijímají konvertity z odlišných etnických skupin. (Jak judaismus, tak hinduismus v některých případech konvertity přijímají, ale obecně od konverzí odrazují a – na rozdíl od křesťanů a muslimů – u nich neexistuje proselytismus.)

Termín „hinduismus“ je odvozen z perského slova „Hind“, které označuje obyvatele Indie. Etymologie slova „judaismus“ je podobná, v konečném důsledku je označení odvozeno od slova „Žid“. Tato označení sama o sobě nerozlišují mezi členem etnické skupiny a přívržencem náboženství – a tato nejednoznačnost neexistuje jen na lingvistické, ale také na faktické úrovni: Pro většinu Indů být Indem znamená být hinduistou (což ale vlastně znamená: „být Indem znamená být Indem“). Slyšel jsem, že je dokonce možné být ateistickým Hindem/hinduistou. Vše výše uvedené neznamená nic jiného, než že bez ohledu na své přesvědčení nemůže Ind přestat být Indem (stejně jako je ateista Karel Marx stále označován za židovského, či židovsko-německého, filozofa). Jistě je možno být konkrétnější a

říct, že Ind nemůže přestat být Indem v etnickém slova smyslu – samotná identita národa se však zdá být spojena s jeho náboženstvím svazkem, jehož sílu si jeho příslušníci (kteří se můžou označovat i za ateisty) ani plně neuvědomují. A stejně tak je i identita etnického náboženství spjata se „svým“ lidem.

Ve skutečnosti etnické náboženství vyvěrá z jedinečné povahy daného lidu. Kultura je lidským výtvořem, který je stejně jako ostatní lidské výtvořy výslednicí působení našich vrozených a na vůli nezávislých rysů. V posledních letech přinesla věda přesvědčivá fakta dokazující, že dědičnost ovlivňuje velkou část našeho chování a osobnosti, které jsme dříve považovali za formované prostředím či „svobodnou volbou“. Asi nejpůsobivějším – jednoduše fascinujícím – důkazem jsou studie jednovaječných dvojčat rozdělených po porodu. 1] Tato dvojčata se často stejně oblékala, sdílela stejný hudební a umělecký vkus, řídila stejné typy aut a dosahoval takřka identických hodnot při testování IQ.

Etnická skupina je v zásadě soubor geneticky příbuzných lidí. Jedná se víceméně o velmi široce pojatou rozšířenou rodinu. Skupinovou identitu zakládá relativní podobnost a relativní odlišnost: členové etnické skupiny X jsou za ně pokládáni, protože – jakkoli nejsou totožní – jsou si navzájem podobnější, než jsou podobní členům etnické skupiny Y. Podobnost je založena na rozdílnosti (důležitý bod, kterému se později vrátím). V určitém bodě prehistorie vyvinuli členové odlišných etnických skupin – složených z geneticky příbuzných členů – náboženství. Tato náboženství se jedno od druhého nezanedbatelně liší. S ohledem na současný stav poznání si troufnu říct, že tyto rozdíly jsou zčásti způsobeny rozdílnými genetickými charakteristikami dotčených etnických skupin. Říkám „zčásti“, protože nelze opomenout ani další faktory: zeměpisnou polohu, historické okolnosti atd.

Bez obav se můžeme zbavit hypermoderní odkazů na genetiku, protože celá věc se dá vyjádřit i velmi jednoduše: etnické náboženství je výsledkem projevu vnitřní a unikátní povahy lidu/národa. Odlišnosti etnických náboženství lze částečně připsat na vrub přirozených a vrozených odlišností. Právě proto etnická náboženství tak dobře fungují pro danou skupinu – když odmyslíme individuální odlišnosti, jedná se jedince sdílející přirozenost. (i zde však vstupují na scénu další faktory, jako např. sdílení podobného osudu)

Náboženství není neutrální neukotvenou abstrakcí, kterou lze bezbolestně vnutit libovolnému národu – a to platí i pro náboženství založená na vyznání víry. Každé z nich bylo původně vytvořeno specifickou skupinou a až postupným vývojem byly odstraněny bariéry pro příslušnost k dané víře. Jako nejslavnější příklad je možno uvést křesťanství, původně nevýznamnou židovskou sektu, která v nejranějším období své existence přijímala do svých řad výhradně Židy. Tak si i přes svůj univerzalistický nádech uchovávají na vyznání víry založená náboženství charakter, vdechnutý jim národem-„stvořitelem“. Proto museli naši severoevropští předci od základu proměnit křesťanství („germanizovat“ ho), než se mu (p)oddali. Tato „germanizace křesťanství“ byla ve skutečnosti dlouhotrvajícím vývojem, vrcholícím strašlivým krveprolitím a otřesem reformace 2]. Náboženství vytvořené jedním národem v určité části světa nelze bez utrpení, násilí a zrady svědomí zavést v podmínkách úplně jiného národa v odlišné části světa.

Ásatrú je etnické náboženství severoevropských národů, mluvících germánskými jazyky. Je produktem této „etnické skupiny“ (která se za samostatnou etnickou skupinu do jisté nepovažovala a dodnes nepovažuje) a nemohlo být produktem žádné jiné. Oswald Spengler trefně označil **duši Severoevropanů** jako „faustovskou“. Podle něj je „prvotním symbolem“ faustovské duše „čistý prostor bez hranic“: Jak si jsou latinská hymnika na křesťanském jihu a Edda na pohansky zaostalém severu vzdálené, tak ve vnitřní prostorové nekonečnosti veršů, v rytmicích vět a obrazných řečích jsou si podobné. Přečtěte si **Dies iræ** vedle **Völuspý**, která nevznikla o mnoho dříve: je to táž železná vůle, která překonává a láme všechn odpor viditelného. 3]

Faustovského ducha nacházíme v našich bozích. Ódhinn je neupokojitelný poutník a náčelník divokého honu. Ze svého trůnu, Hlidskjalfu, přehlédne celý svět. Jeho dva havrani – Huginn a Muninn (Myšlenka a Paměť), přelétávají celou Zemi a přináší mu zpět zprávy. Přesto jsou tajemství, odepřená samotnému Ódhinnovi a bytosti (jako Norny), nad kterými nevládne žádnou mocí. Stejně jako my je spalován žízni po poznání skrytého a po vládě nad svým osudem. Proto se oběsí a po devět nocí visí na větrném stromu, a tak získá tajemství run – skrytého, vše vysvětlujícího vědění. Vyhledá také Mímiho studnu (studna moudrosti) a za jediný doušek z ní obětuje své levé oko. Ódhinn je ztělesněním faustovského ducha – a my jsme Ódhinn.

Spengler píše:

Co je Valhalla?... [Vznáší se] mimo všechnu pociťovatelnou skutečnost, v dalekých, temných, faustovských regionech. Olymp spočívá na blízké řecké zemi; ráj církevních otců je kouzelnou zahradou někde v magickém vesmíru. Valhalla není nikde. Zdá se být ztracena v bezmezném, se svými samotářskými bohy a reky, jako příšerný symbol osamělosti. Siegfried, Parsifal, Tristan, Hamlet, Faust jsou nejosamělejší hrdinové ze všech kultur. ... Touha po lese, tajemný soucit, nepojmenovatelná opuštěnost: to je faustovské a jen faustovské. Zná to každý z nás. V Goethově Faustovi se tento motiv vrací v celé své hloubce:

*„Nepochopitelně svůdná touha
puď mě lesy a lukami kráčet
a mezi tisíci horkými slzami
cítím, že vyvstává mi svět.“ 4]*

Ásatrú je výrazem jedinečného ducha germánských národů. Lze také věrohodně tvrdit že Ásatrú je duchem germánských národů a mýty a tradice pak vykládat jako způsob projekce ducha národa před sebou samým, v konkrétní podobě. Tím se vracíme zpět na začátek, k „politickému“ účelu úvahy: cenit si Ásatrú znamená cenit si národa Ásatrú – jeho přežití, jedinečnosti a jeho rozkvětu. Jedno totiž nemůže existovat bez druhého.

Ásatrú by nemohlo bez svého ‚zakládajícího‘ národa vzniknout – a nemůže bez něj

pokračovat. Politicky korektní Ásatrú spolky jako Troth (dříve Kruh Trothu) od základu odmítají myšlenku Ásatrú coby etnického náboženství a nakládají s ním de facto dle unitářského vzoru – jejich dveře jsou doširoka otevřeny každému zájemci. To je očividně absurdní. Ásatrú není transnárodní „vyznání“ které může být pohodlně přijato libovolným národem. Je to světonázor specifického lidu/národa, vzniknuvší z jejich střetnutí a zkušeností s určitou částí světa. Postup spolků jako Troth odhaluje především fakt, že jejich *skutečným* náboženstvím je civilní náboženství moderního, sekulárního liberalismu, jemuž je nutno Ásatrú (stejně jako vše ostatní) přizpůsobit. **Každému s byt jen povrchní znalostí ság je jasné, že Ásatrú je s moderním liberalismem neslučitelné.**

Pokud jsou pro Neevropany tradice mých předků fascinující, jsem nadšený. Ať je dle libosti studují – dokonce bych je v tom podpořil. Ale nejde o jejich tradice a nepovažuji je za jednoho z nás' a nepřizval bych je k účasti v našich rituálech. Sám jsem fascinován šintoismem i japonskou kulturou obecně a hluboce respektuji Japonce. Přesto bych nikdy neusiloval o konverzi k šintoismu, protože jsem bílý Západan a nejde o mou tradici. A jen na okraj, pokud bych byl při svém pokusu o konverzi k šintoismu Japonci zdvořile odmítnut, nikdo by nic nenamítal. Pokud však my, vyznavači Ásatrú, zaujmeme stejnou pozici a označíme své etnické náboženství za výlučné pro vlastní etnickou skupinu, hned jsme označeni za odpudivé ‚rasisty‘. Přesto se však touto cestou musíme ubírat a před domy komisařů politické korektnosti vztyčit *níðstang*.

Pro zdůraznění zopakuji, že skutečné ocenění Ásatrú musí zahrnovat i ocenění národa, v jehož středu Ásatrú vzniklo a jehož ducha vyjadřuje. Oceňovat vlastní lid/národ znamená usilovat o zachování jeho kultury i samé podstaty existence. Při střetech zájmů mezi našimi lidmi a ostatními pak přirozeně volit stranu vlastního lidu.

Poznámky:

1] viz: Nancy L. Segal, *Born Together—Reared Apart: The Landmark Minnesota Twins Study* (Cambridge: Harvard University Press, 2012).

2] viz: James Russell, *The Germanization of Early Medieval Christianity: A Sociohistorical Approach to Religious Transformation* (New York: Oxford University Press, 1994).

3] Oswald Spengler, *Zánik Západu* Academia, Praha, 2011 str. 156

4] Oswald Spengler, *Zánik západu* Academia, Praha, 2011 str. 156-7 (vytečkované vynechávky překladatel, alternativní překlad v článku *Apollinská a faustovská duše*)

Článek Collina Clearyho *Ásatrú & the Political* vyšel na stránkách Counter-Currents Publishing. Dokončení příště.